

Nové shledání

Neděle Velikonoční
Hošťálková 16. 4. 2017

Písně: 350, pěvecký sbor, 660, 665, 346

Čtení z Písma: ev. Jana 20, 1 - 18; ev. Marka 4, 26 - 28

Text kázání: ev. Jana 20, 15 - 16

Milí bratři a sestry,

text, který jsme dnes otevřeli, vypráví o novém shledání vzkříšeného Pána se svými nejuvěrnějšími. Nejprve s Marií Magdalskou, ale pak s dalšími učedníky. Nové, nečekané shledání vypůsobí také vždy novou radost. Zde se jedná o velikou radost slavné velikonoční události, kterou si dnes připomíná celý křesťanský svět.

Text nám staví před oči skupinu zcela zmatených lidí, neví jak dál. Vždyť jejich Mistr a Pán je mrtev a s ním jsou pohřbeny také všechny jejich naděje, které do něj vkládali. Nejsou schopni rozumně uvažovat. Byly to dobré kroky a dobrá cesta, kterou s ním mohli urazit. Avšak nyní se již vrací opět do svých domovů a pokusí se svou pomoc, záchranu a naději hledat již jen tam. Jsou naprosto zklamáni. Potkali ve svém životě člověka, který jim otevřel oči pro zcela nový svět a oznámil zcela nové věci. Dostalo je to do vzrušeného pohybu. Ale nyní je toto všechno pryč! Všechno to bylo násilně a velmi krutým způsobem s konečnou platností uzavřeno. Po Ježíšově smrti zde zůstalo několik pozůstalých. Jejich představitelkou nám je žena - Marie Magdalská. A ona si jde nad nedělním ránem poplakat k jeho hrobu. **„Šla k hrobu když ještě byla tma a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen..., stála venku před hrobem a plakala.“**

Je tu již velikonoční ráno, **„první den po sobotě“**. Ale nad ránem tohoto dne ještě tečou po tváři slzy. Ježíš již vstal z mrtvých, žije, ale tato žena zde je ještě plná smutku. Ještě Ježíše nezahlédla, ještě se s ním osobně nesetkala. Mnohokrát se mohou konat Velikonoce a přesto se může stát, že to na nás nezanechá žádnou stopu. Jestliže nemáme dobře na zřeteli tyto výšiny - totiž slavné vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista, které platí jak pro nás, tak i pro každého člověka na této zemi - pak projdeme kolem tohoto dění jako slepí a ono opět beze stopy zmizí a s námi to ani nepohne.

Ale v Ježíšově vzkříšení je nám každému nově stavěn před oči život. Po temné noci nastává nový den. Bezcitnost a brutalita lidí, kteří chtěli Ježíše natrvalo umlčet a zprovdit ze světa, neznamená vůbec nic proti Boží moci, která jej vyvede z hrobu živého. I smrt má své hranice. Může sice spolehlivě zničit život a tak demonstrovat svou sílu a převahu nad nicotností života, může se vysmát všem lidským nadějím, ale s životem Ježíše Krista, Božího Syna, nezkoncuje. Ježíš se zde objeví znovu - ve slávě. A ten, kdo na něj zaměřil svůj zrak a pro koho Kristus opravdu mnoho znamená, ten jej zahlédne znovu. A toto nové shledání pro něj bude znamenat novou, velikou radost.

Ve velikonočním příběhu zahlédneme též anděly, kteří plačící ženu u Ježíšova hrobu zachytí a podepřou. Zajímají se o Mariiny slzy. Osloví ji otázkou: „**Proč pláčeš?**“ Nevede se nám často podobně? Náš zármutek si sám žádá účast a zájem. A kdo by nebyl za takového „anděla“ vděčný? Zbytečné by zde bylo, kdybychom si začali klást otázku po existenci andělů. Vždyť to důležité, co máme zaslechnout je, že andělé jsou zde zástupci těch, kteří neprojdou lhostejně kolem cizího trápení, ale takového trpícího a zarmouceného podepřou, dají mu najevo, že v tom, co na něj dolehlo, nezůstal sám. Díky Bohu za tyto anděly a jejich službu! Takto se dostává bolest, která se uhnízdila kdesi v hloubi lidského nitra, na povrch - je možno s ní jednat, léčit ji.

Marie u otevřeného hrobu však ještě stále není schopna přemýšlet jinak než po svém. Je uzavřena do svých představ o smrti a toho co dokáže člověk. „**Odneseš mého Pána a nevím, kam ho položili.**“ Tohoto chce smrt, při nás lidech, docílit. Jde jí o to, aby nás zmátla a podvázala náš rozhovor s Bohem. Ráda by nás Ježíši odcizila. Ale vypravěč velikonočního příběhu pokračuje. Truchlící Marie se dostává do přímého kontaktu se vzkříšeným Ježíšem. Každé slovo je zde mimořádně důležité. „**Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on.**“ K tomu, aby Ježíše rozpoznala podle postavy, se ještě nedostala. Její zármutek jí stále ještě svírá a brání vidět a porozumět. Ale teprve ve chvíli, kdy přestala hledět do hrobu a hledat mrtvého Ježíše a postavila se ke hrobu zády, teprve v této chvíli opět nabrala ten správný směr, může jí být znovu posvěceno na cestu a ona může prohlédnout.

Jestliže něco o vzkříšeném Ježíši přesně víme, pak určitě to, že k člověku opět promluvil, znovu jej oslovil. Oslovil jako první Marii - podobně ji oslovili andělé. „**Proč pláčeš?**“ A hned k tomu připojil: „**Koho hledáš?**“ Její smutek a špatný směr jejího hledání způsobil, že pro Ježíše ještě stále neměla oči. Máme zde co do činění se slepotou vůči Ježíši, slepotou vůči velikonoční události, slepotou vůči Kristovu vzkříšení. A navíc - děje se to a dochází k ní uprostřed hloučku jemu nejvěrnějších a nejoddanějších.

Možná nejednou chybí také našemu pohledu ona šíře Kristova vzkříšení. V Novém zákoně bude Kristovo vzkříšení zahaleno nejen samozřejmým tajemstvím, ale také mnohou slepotou. Vzkříšení je zde stéblem, které vyrostlo ze semene vhozeného do půdy. Kdo se pokusí toto semeno hledat, nenajde nic - zemřelo. Ale z tohoto „odumření“ vyrostlo něco zcela nového: pole se začíná zelenat, „**nejprve roste stéblo, potom klas a nakonec zralé obilí v klasu**“.

Ani vzkříšeného Ježíše Marie okamžitě nepozná: žila „**v domnění, že je to zahradník**“. Ale tím je přinejmenším řečeno, že vzkříšený Pán je nějak rozpoznatelný. Je nám zde ukázán jakýsi směr kudy se má člověk vydávat, aby se s Kristem mohl potkat, aby jej mohl poznat. Ježíš se po svém vzkříšení opět zjevuje a dává poznat. Avšak ne jako mstitel s mečem v ruce, ani ne jako král s korunou na hlavě. Má-li být k někomu přirovnán, pak se nechá přirovnat k zahradníkovi, k člověku, jehož povolání je bytostně spjata se zemí a prací na ní.

Ale ta Marie! Již je obrácena k životu - k živému Kristu, má jej vzkříšeného před očima, ale ona se ještě stále zaměstnává svou věrností k zemřelému! „**Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.**“ Také to je velikonoční příběh - neustále nám dosvědčuje naši slepotu. Ten příběh nám říká: Jestliže se s námi něco zásadního nestane, můžeme slavné Kristovo vzkříšení také tragicky promeškat, minout se s ním. Ale tu se konečně stane něco, co Marii rozehřeje. Něco, co jí pomůže vysvobodit se ze svého zármutku a své zahleděnosti

ke smrti. Opět se před ní otevře plný a nádherný život. Vzkříšený Pán sám Marii osobně osloví. Zavolá na ni jejím vlastním jménem: „**Marie!**“

Zaznamenáváme za tímto Kristovým oslovením, jeho veliký zájem o každého člověka? Je to zde velmi zřejmé. Můžeme dělat o Velikonocích všechno možné: zpívat velikonoční písně, slavít Večeři Páně, pokusit se o poutavé kázání a z druhé strany kázanému poctivě naslouchat. To všechno k Velikonocím jistě patří. Ale rozhodující v tom všem je přijatá a osobně prožitá jistota, že Ježíš není mrtev, ale žije! A ona se v nás objeví tak, že se člověk jím - vzkříšeným Pánem - nechá osobně oslovit. Tam, kde se takto oslovit necháme, tam budou pochybnosti vyklízet své pozice, protože zde hovoří ten, který je živý. „**Pán byl opravdu vzkříšen!**“, volají učedníci po osobním setkání s ním. A toto je - spíše než řeč, která by k nám zaznívala z minulosti - hudba budoucnosti. Tomuto jeho vzkříšení smíme s důvěrou a nadějí vycházet vstříc. Vstříc životu, který vítězí nad smrtí!

Marie setkání s Ježíšem nově prožila a již na to nikdy nezapomene - „**obrátila se a zvolala hebrejsky Rabbuni!, to znamená Mistře!**“. Její Učitel a Mistr není ani odstraněn, ani mrtev! Přímý dotek jí dovolen ještě není, Ježíš „**dosud nevystoupil k Otci**“. Ježíšova fyzicky prožitá smrt vytvořila mezi nimi určitý odstup. Ale Ježíš a jeho věrní si jsou nablízku jako dřív, ba více než dřív. Jsou příbuznými tak říkajíc prvního stupně, mají společného, jediného Otce: „**Jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.**“

Opětné shledání vypůsobí obrovskou radost. Marie má Ježíše, svého Mistra opět a nově před svýma očima. Poznala jej a zároveň si také uvědomuje, že i ona je jím osobně poznána a oslovena. Život jde dál, pokračuje. Marie nemusí zbytek svého života trávit ve smutku a trápení. Ona si však též uvědomuje, že si toto setkání s Kristem nemůže nechat jenom pro sebe. Musí to povědět dále a dalším, aby to co ona, mohli prožít také mnozí další. Dobře rozumí Kristově výzvě: „**Jdi k mým bratřím a pověz jim... a Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: Viděla jsem Pána a toto mi řekl.**“

Amen.